

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. Α. ΣΟΝΤΑΖ

Η ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

ΝΑ ώμορφο, θερμό, μυρωμένο ανοιξιότιχο άπογευμα στην έξοχη, Τό πανόμοιο ήταν έρημο. Στόν ήσυχο κήπο τους, ο Ραούλ και ή Μαλβίνα κάθοντα άναπαυτικά κοντά στά λουλούδια κι' άκούσε τή βαθείά σιωπή τής μοναξιάς. Τά μάτια τους, άφηρημένα, κυττάζον τά νερά τού Σηκουάνα, πού στενεύουν στόν όρίζοντα και γίνοντα μιά κορδέλλα...

«Ή σκέψεις τους, χαμένες στόν ίδιο δρόμο, άναζητούν πάλι τή χαρά, τήν εύτυχία.

—Τί ώμορφα σκαρπίνια πού έχεις, άγάπη μου! λέει άργά, μέ ήρεμη φωνή ο Ραούλ, κυττάζοντας τά πόδια τής.

«Ή Μαλβίνα, μ' ένα χαμόγελο, υφρίζει τό κεφάλι γιά νά δει άκόμη μιά φορά τό πρόσωπο τού φίλου τής. Τά μάτια τού, τό στόμα τού, έχουν μιά έκφρασι άπερίγραπτης τρυφερότητας.

—«Έλα, Ραούλ, πάμε νά περπατήσουμε... Είναι τόσο ώμορφα εδώ πέρα.

—Ναι, άγάπη μου... Άς διασκεδάσουμε σάν μικρά παιδιά. Άς πούμε ότι είμαστε άκόμη δεκαπέντε χρόνων. Θέλεις; Θά γίνουμε τρελλοί, άμέριμνοι, σκληροί, όλο ύγεια...

—Κι' άδιάφοροι, έ;

—Αύτες ή «ερωτικές άναχωρές» είνε άπαραίτητες, Μαλβίνα. Είναι σάν νά έξορκίζουμε μ' αυτές τό κακό μάτι, τή γρουσουζιά... Είναι τόσο εύθραστο ή εύτυχία. Νά, γιά κίττα... Ή μέρα είνε γλυκειά, φωτεινή, γεμάτη ανοιξιότικες εύωδιές. Μά ποιος ξέρει άν δέν σκοτεινιάσει σέ λίγο από ένα ούννεφο...

«Ή Μαλβίνα δέν τόν άκούγε, μιά τού χαμογελούσε μέ τήν ίδια τρυφερή έκφρασι, μέ τήν ίδια παράφορη άγάπη. Πόσο ήθελε νά τόν σφίξει στόν άγκαλιά τής, νά τόν γεμίσει φιλιά, νά τόν νοιώσει δικό τής!

«Ο Ραούλ τότε σηκώθηκε, τήν τράβηξε απ' τά χέρια και τής ειπε:

—Μαλβίνα, άγάπη μου, άς γυρίσουμε στό Παρίσι. Ξέρω... Θέλεις πάλι νά ζήσανε θρηξή τή φωνιά μας, τήν παραμυθένια τής άτμόσφαιρα, τό βαθύ μυστήριο τής σιωπής τής... «Έλα. Έχουμε αφήσει τό αυτοκίνητο στόν άκρη τού κήπου.

«Ή Μαλβίνα, όλόχαρη, άφησε τό φίλο τής νά τραβήξει μπροστά στό κόκκινο μονοπάτι πού έβγαζε στό δρόμο. «Οταν έφτασαν στό αυτοκίνητο, θυμήθηκε τήν «άλλη» ζωη τής και τού ειπε:

—Ραούλ! δέν πρέπει ν' άργήσω σήμερα. Πρέπει νά είμαι νωρίς στό σπίτι, άπόψε. «Ο άνδρας μου θά γυρίση από τό ταξίδι στις έπτά... Θέλω λοιπόν νά πάω στό σπίτι πιδό μπροστά απ' αυτόν...

—Μά δέν θ' άργήσουμε, άγάπη μου... Κι' ο Ραούλ κάθισε μπροστά στό τιμόνι και μέ τήν ματιά τού κάλεσε δίπλα τού τή Μαλβίνα. Τό πρόσωπό τής, φλογιμένο λίγο από τόν τρελλό έρωτά τους, είχε μιά έκφρασι παράξενη εύτυχιάς.

Τό αυτοκίνητο τώρα έτρεχε μέ ήλιγιώδη ταχύτητα πρós τό Παρίσι. Τούς περιέμενε ή ερωτική φωνιά τους στόν όδο Μπαλζάκ... Σέ κάθε τράνταγμα, τό πόδι τής Μαλβίνας άκούμπουσε στό πόδι τού φίλου τής. «Ο Ραούλ έκανε μιά κίνηση γιά ν' αλλάξει τήν ταχύτητα. Ή Μαλβίνα χάιδεψε μέ τό χέρι τής τό άθλητικό μπράτσο τού. Έκείνος έσκυψε τότε γιά νά φιλήση τά δάχτυλά τής.

—Ραούλ! φώναζε μέ τρόπο ή Μαλβίνα. «Έπειτα, έπessαν κι' οι δύο στόν άγκαλιά τού θανάτου.

***

Τό αυτοκίνητο κείταται μπροστά στόν άσπρο τοίχο. Τό σώμα τού Ραούλ, βαρύ, τρομαχτικά βαρύ, όπως εκείνων πού δέν ζούνε πεία, είνε πάνω από τή Μαλβίνα πού ψυχορραγεί.

Τό αίμα τρέχει από τά μισοκλειστά χείλη τής. Θέε μου! Μά πώς; Δέν είνε άλήθεια! Δέν μπορεί νά τελειώση έτσι ό έρωτάς τους. «Οχι! «Οχι! Ήταν πιδό δυνατός από τό θάνατο... Ή Μαλβίνα άνοίγει τό στόμα τής γιά νά πη κάτι, κάτι μεγάλο,

τραγικό, μά δέν άκούγεται, παρά ένα πονεμένο παράπονο, τό στερνό τής.

***

«Ή Μαλβίνα πέθανε, μέ τό χέρι πάνω στό χέρι τού φίλου τής. Τά δάχτυλά τής τό σφίγγουν άκόμη, μέ δύναμη.

«Ο Ραούλ άναγνωρίσθηκε από τά χαρτίτα τού. Μά ή Μαλβίνα, άγνωστή, μεταφέρθηκε στό νεκροτομείο. Έκει πέρα, ύστερ' από δύο μέρες, τήν άναγνώρισε ο άνδρας τής.

—Ήταν δύο, τό έξηγηθ' άδιάφορα ο φύλακας. «Ο άνδρας μεταφέρθηκε στό σπίτι τού. Αυτή ήταν γαντζωμένη άπάνω τού μέ τέτοις τρόπο, ώστε γιά νά τούς χωρίσουν, άναγκάσθηκαν νά τής σπάσουν τά δάχτυλα.

—Κάνετε μου τή χάρη, νά μ' άφήσετε λιγάκι μόνο... —Πολύ καλά, κύριε. «Ο Ιατροδικαστής θάρθη σέ λίγο...

«Ο άνδρας τής Μαλβίνας, κατάχλωμος, άνατριχιάζει μπροστά στό τραγικό εκείνο θέαμα. Ή φωνή τού είνε σάν τό κλάμα ενός μικρού παιδιού.

—Μαλβίνα! Νεκρή! Τ' ώμορφο πρόσωπό σου είνε γεμάτο αίματα. Μαλβίνα!... Μέ φωνάζεις... Πόνεσες πολύ... Συλλογίστηκες, γιά τελευταία φορά, μέ παράφορη στοργή τό παιδί σου; Μαλβίνα! Προχθές ήσουν τόσο ώμορφη, τόσο δροσερή, γελούσες κάθε τόσο κι' έλεγες ότι ήσουν εύτυχιαιμένη, εύτυχιαιμένη όσο καμμιά άλλη!..

... Μά τώρα, Μαλβίνα, γιάτι έχεις αυτό τό άγνωριστό πρόσωπο; Γιατί έχεις αυτή τήν έκφρασι τής τραγικής άναμονής πού τήν διατήρησες άκόμη κι' ως τό θάνατο; Τί κυττάζεις μέ τά νεκρά μάτια σου, πού λέε και τά ζωντανεύει κάποιος πόθος άκατανίκητος; Ποιά χασά έκανε στό χείλι σου, στό τόσο ήδονικά χείλι σου, αυτή τήν πτυχή πού μου είνε άγνωστή; Άπάντησέ μου λοιπόν... Πές μου γιά ποιόν ειχες αυτό τό θεϊκό πρόσωπο πού έγω δέν τό είχα δη ποτέ μου...

«Α! Τώρα καταλαβαίνω, Μαλβίνα... Ήσουν μιά ξένη, μιά έχθρα μου... Άν ό θάνατός σου μαρμαρώσει τήν καρδιά και τό σώμα, σ' άφησε άνέπαφη τή μάσκα τού ένόχου έρωτός σου.

... Ποιός ήταν ό άλλος; Έμαθα ότι δέν ήσουν μόνη. Θά ήταν ώμορφος, δίχως όβλοκο και θά σέ άπατούσε, γιάτι άρέσουν στις γυναίκες αυτοί οι άνδρες... Έσπασαν τά δάχτυλά σου γιά νά σέ χωρίσουν απ' αυτόν!... Άπ' τόν έρωτά σου! Πόση πονύ, θεέ μου, πόσο πονώ! Πόσο είμαι μόνος, όλομόναχος σάν κόσμος!..

... «Α! Πώς ήξερες νά κρύβης τό μυστικό σου!... Άναστé-ναζες κάποτε μέ πίκρα... ήσουν μελαγχολική κι' άφορημένη.

«Κι' όταν πήγαινες μαζί τού, έκει κάτω, γινόσουν πάλι χαρούμενη, εσθόθρικες τήν εύτυχία και τότε τό πρόσωπό σου έπαιρνε αυτή τήν έκφρασι πού διάλεξες γιά τις τελευταίες σου στιγμές. Τήν άλλη μάσκα, τήν χαριτωμένη μάσκα τού προσώπου σου πού έδειχνες σέ μένα, τήν περιφρόνησες μπροστά στό θάνατο. Ναι... Μίλησέ μου... Πές μου τί τού έλεγες, όταν τόν φιλούσες; «Α! Τί τραγωδία!

»Τού έδωσες τήν καρδιά σου, τήν άγάπη σου, όλη τήν τρυφερότητα κι' όλο τόν έρωτα πού μπορεί νά δώσει μιά γυναίκα και τώρα, σέ μένα, μου δίνεις τό νεκρό σώμα σου... Δίνεις στόν έκδικησί μου τό νεκρό και θριαμβευτικό σώμα σου... «Α! «Οχι! «Οχι!..»

—Κύριε, άναγνωρίζετε ποιά είνε αυτή ή γυναίκα; —«Οχι... Δέν είνε ή γυναίκα μου. Μιά στιγμή πίστεψα ότι ήταν εκείνη... Μά δέν είνε... Μαύ είνε άγνωστος!..

Κι' ο άνδρας τής Μαλβίνας, πνιγώντας τούς λυγμούς τού, βγήκε σάν τρελλός απ' τό νεκροτομείο.

Μ. Α. ΣΟΝΤΑΖ

